ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

▸Η ομιλία του Παναγιώτη Μαυροειδή, μέλους του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην εκδήλωση του μετώπου στη Θεσσαλονίκη στις 6/4

Αγαπητοί σύντροφοι/ες, φίλοι/ες

Αν θέλαμε να μιλήσουμε με εικόνες,

αναμφίβολα, η **πρώτη** που θα έρχονταν στη σκέψη μας θα ήταν το **κρατικό έγκλημα των Τεμπών** που ανέδειξε το τρομερό **κοινωνικό κόστος των ιδιωτικοποιήσεων**, την επέλαση της αδίστακτης μανίας για καπιταλιστικά κέρδη. Φανέρωσε όμως επίσης και την **ένοχη «κόκκινη κλωστή»** που συνδέει τα αστικά κόμματα και διαδοχικές κυβερνήσεις ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΝΔ/ΠΑΣΟΚ/Ακροδεξιάς, ΣΥΡΙΖΑ/ακροδεξιάς και εσχάτως νέας ΝΔ, στο ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά και τις συνέπειες που έχει η απαξίωση των εργαζομένων και της εργασίας τους, καθώς και η διάλυση των εργασιακών σχέσεων.

Δεν πρόκειται για «ελληνική ιδιορρυθμία του «Βαλκανιστάν» όπως λένε οι φιλελεύθεροι ούτε για συνέπεια της «κομματοκρατίας» όπως γαβγίζουν οι ακροδεξιοί.

Τα Τέμπη μας έδειξαν το ρόλο της ΕΕ, καθώς είναι αυτή που προωθεί 15 χρόνια τώρα την ιδιωτικοποίηση των τρένων και όλων των κοινωνικών τομέων. Δεν ξεχνούμε την οδηγία

34/2012 για την «απελευθέρωση» των σιδηροδρόμων που κυρώθηκε στην ελληνική Βουλή μαζί το πράσινο φως της βουλής για το 3ο μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ.

Η **δεύτερη εικόνα** έρχεται από ένα πρόσφατο πρωτοσέλιδο ελληνικής οικονομικής εφημερίδας: *«Ο επόμενος πόλεμος στην Ευρώπη είναι για το φαγητό».* Καθόλου υπερβολικό. Ενώ ο γενικός πληθωρισμός στην Ευρώπη είναι 7-8%, ο αντίστοιχος για τα τρόφιμα είναι 16-20%. Την ίδια στιγμή στην Ελλάδα ένα 55% δηλώνει ότι αναγκάστηκε να μειώσει τις δαπάνες του για τροφή. Στην εποχή των διθυράμβων για τεχνητή νοημοσύνη, τα κουπόνια και τα συσσίτια που θυμίζουν πολεμικές εποχές γίνονται πλέον «κανονικότητα» και αυτό δεν αφορά μόνο το Μητσοτάκη.

Η **τρίτη εικόνα** έρχεται από τα στοιχεία του ΕΡΓΑΝΗ που μαρτυρούν ότι το 50% των νέων προσλήψεων στη χώρα μας αφορούν μερική ή εκ περιτροπής απασχόληση. Η ανεργία στην Ελλάδα (12%) είναι η δεύτερη υψηλότερη στην Ευρώπη, ενώ η αποδόμηση της παραγωγικής βάσης ελέω ΕΕ και καπιταλιστικού ανταγωνισμού έχει οδηγήσει μόλις το 60% του πληθυσμού να αποτελεί υφιστάμενο ή δυνάμει εργαζόμενο δυναμικό με οποιαδήποτε μορφή. Ας προσέξουμε καλύτερα που πάνε τα πράγματα: Μέσα στη δεκαετία 2008-2018 οι εργαζόμενοι στη βιομηχανία μειώθηκαν κατά 150.000, ενώ στο διάστημα 2012-2022 προστέθηκαν 200 πεντάστερα ξενοδοχεία ενός συγκεκριμένου τύπου σαθρής ανάπτυξης, περιβαλλοντικής καταστροφής και εργασιακής γαλέρας.

Στο σύγχρονο καπιταλισμό η εργατική τάξη είναι σε απόλυτο διωγμό. Στις ΗΠΑ, μας λέει άλλη είδηση, μόνο το 48% των εργαζομένων τολμάει-λόγω του φόβου της απόλυσης- να ζητήσει όλη την άδεια διακοπών του, η οποία παρεμπιπτόντως είναι μόλις 15 μέρες το χρόνο και μόνο μετά από 20 χρόνια εργασίας ανεβαίνει στις 20 μέρες. Η επίθεση στα στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα με απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων αποτελεί «κανονικότητα». Το ίδιο και η απόπειρα διάλυσης του εργατικού συνδικαλισμού, ας θυμηθούμε το νόμο Χατζηδάκη.

Η **τέταρτη εικόνα** αφορά το νέο εθνικό όραμα του Γεραπετρίτη και της ΝΔ αλλά και του Χουλιαράκη και του ΣΥΡΙΖΑ *«να ανέβει η Ελλάδα επενδυτική βαθμίδα»*! Όλα αυτά όταν το **δημόσιο χρέος** είναι πλέον στα 400 δισ. και το **ιδιωτικό** στα 256 δισ., ενώ οι τράπεζες σε όλο τον κόσμο κλονίζονται σε αναμονή νέου παροξυσμού κρίσης. Σύμφωνα με την **απολογιστική έκθεση της ΑΑΔΕ**, την 31/12/2022 το συνολικό πλήθος οφειλετών με ληξιπρόθεσμες οφειλές ανήλθε σε **3.990.717,** ενώ ο συνολικός αριθμός των μέτρων αναγκαστικής είσπραξης που λήφθηκαν το έτος 2022 από τις **εφορίες εκτοξεύτηκαν σε 518.622 σημειώνοντας αύξηση κατά 104,9%** έναντι του 2021.

Κάθε άλλο ωστόσο παρά υπάρχει δυσπραγία. Μόνο στο πρώτο δίμηνο του 2023 τα έσοδα από ΦΠΑ ξεπέρασαν κατά 1,2 δις τον προϋπολογισμό. Οι έμμεσοι φόροι απογειώνονται κατά 70% με τη βοήθεια και του πληθωρισμού με άνοδο παράλληλα της αναλογίας τους σε σχέση με το ΑΕΠ και τους φόρους γενικά.

Η **πέμπτη εικόνα** έρχεται από την κυβέρνηση Μπάιντεν και το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ. Ενώ είμαστε μόλις στην αρχή του 2023 ανακοινώθηκε ο προϋπολογισμός των πολεμικών δαπανών για το 2024. Θα φτάσουν στα 842 δισ. με αύξηση 100 δισ. σε σχέση με το 2022 και ακόμη 26 δισ. σε σχέση με το 2023. Δεν πρόκειται μόνο για τα καύσιμα που ρίχνουν στη φωτιά του πολέμου στην Ουκρανία μετά τη Ρωσική εισβολή. Στην ίδια απόφαση, ορίζεται επίσημα η Κίνα υπ' αριθμόν 1 εχθρός και τίθεται στόχος αυτού που λένε «αποσύνδεση» των οικονομιών της Δύσης από αυτήν. Ανάλογη στροφή προς την κλιμάκωση των πολεμικών δαπανών, την επίτευξη τεχνολογικής και γενικότερης αυτάρκειας σε σχέση με τη Δύση, κάνουν Κίνα και Ρωσία, ενώ ανοιχτά θέτουν θέμα ανατροπής της ηγεμονίας των ΗΠΑ. Με λίγα λόγια ο αιώνιος καπιταλιστικός ανταγωνισμός τείνει να πάρει μορφή μπλοκ που σημαίνει ότι το θέμα ενός παγκόσμιου πολέμου, ακόμη και πυρηνικού, έχει τεθεί στο τραπέζι. Το ζήτημα αυτό μας αφορά άμεσα καθώς μόλις πρόσφατα η Ελλάδα έδωσε 7,5 δισ. για Rafale, φρεγάτες κλπ, συμμετέχει στο πλευρό του ΝΑΤΟ στο μακελειό της Ουκρανίας, ενώ ο αντιδραστικός ανταγωνισμός Ελλάδας και Τουρκίας, εγκυμονεί διαρκώς κινδύνους πολεμικής ανάφλεξης.

Η **έκτη εικόνα** είναι αναμφίβολα αυτή που αφορά το αμόκ αυταρχισμού, καταστολής, επιτήρησης και χαφιεδισμού. Τη συσσώρευση γυναικοκτονιών και παιδοβιασμών. Γενικά αυτή τη μπόχα του εκβαρβαρισμού και τη διάλυση των κοινωνικών σχέσεων σε όλα τα επίπεδα, με την κυριαρχία του κυνισμού, του ατομισμού, τη δολοφονία των αισθημάτων και των αλληλέγγυων συνδέσεων. Όλα αυτά είναι απαραίτητα για την κυριαρχία του «Μεγάλου Αδερφού», της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων, τη δυστοπική μακροημέρευσή της σε συνθήκες αποδόμησης των αντιστάσεων και της διαμόρφωσης υπκειμένου ανατροπής της.

> Το γενικό ζητούμενο κατά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι να δημιουργηθεί το ευρύ μαχόμενο «στρατόπεδο» που θα κινείται ενάντια στον κόσμο του κεφαλαίου και τη νεκροφιλία του και θα παλέψει για «ψωμί, δουλειά, δημοκρατία και ειρήνη»

Συντρόφισσες/οι

Έτσι βλέπουμε εμείς την πραγματικότητα στη χώρα μας, αυτά είναι τα μεγάλα προβλήματα, για αυτά επιδιώκουμε να κυριαρχήσει η συζήτηση στις κοινωνικές και πολιτικές μάχες και στη διαπάλη στις εκλογές

Το γενικό ζητούμενο κατά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι να δημιουργηθεί το ευρύ μαχόμενο «στρατόπεδο» που θα κινείται ενάντια στον κόσμο του κεφαλαίου και τη νεκροφιλία του και θα παλέψει για «ψωμί, δουλειά, δημοκρατία και ειρήνη», ενάντια στον κανιβαλισμό εργασιακών και δημοκρατικών δικαιωμάτων από την καπιταλιστική επέλαση, για τη διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών ώστε να μη γίνουν κρέας για τα κανόνια νέων πολέμων.

Στο «δια ταύτα» της αντιπαράθεσης για τις εκλογές, το πραγματικό δίλημμα όπως το θέτει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι:

Υποταγή ή Ρήξη και Ανατροπή;

Η ρήξη όμως έχει **κοινωνικοταξικό «ονοματεπώνυμο».**

Χρειάζεται ρήξη με τις τρεις «ιερές αγελάδες» που καθορίζουν την ασκούμενη πολιτική, δηλαδή το κεφάλαιο και την καπιταλιστική ιδιοκτησία, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Αυτά καθορίζουν την κατάσταση στην κοινωνία.

Α. Η πολιτική που εφαρμόζεται και γεμίζει τις τσέπες της αστικής τάξης, την ίδια στιγμή αδειάζει τις τσέπες και κλέβει δικαιώματα και ελευθερίες από τα εργατικά και λαϊκά στρώματα.

Δεν υπάρχει κατά τη γνώμη μας αριστερά που να τιμά το όνομά της, αν δεν έχει πρόγραμμα να επιδιώκει να χάσει πλούτο, ιδιοκτησία και δύναμη το κεφάλαιο στην προοπτική της συνολικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής στην κατεύθυνση ενός νέου ρεύματος σοσιαλισμού/κομμουνισμού. Στο πλαίσιο αυτό είναι που εμείς θέτουμε αφενός το στόχο των εθνικοποιήσεων, χωρίς αποζημιώσεις και με εργατικό/κοινωνικό έλεγχο (και όχι μόνο για τα δημόσια κοινωνικά αγαθά, αλλά και σε κρίσιμους κλάδους της παραγωγής όπως πχ τον αγροτοδιατροφικό τομέα) και αφετέρου το στόχο για 1.000 ευρώ καθαρό κατώτατο μισθό, γενική αύξηση των μισθών, αλλά και προστασία της εργατικής κατοικίας απέναντι στην απειλή 700.000 πλειστηριασμών καθώς πλέον δάνεια ύψους 70 δις έχουν πάει στους γνωστούς γύπες

Β. Παλιά λέγαμε πως «όποια πέτρα και αν σηκώσεις, αποκάτω θα βρεις την ΕΕ». Δε χρειάζεται πλέον αυτό, καθώς υπάρχουν ολόκληροι βράχοι με την υπογραφή της:

- Η αναγκαία διαγραφή του ληστρικού δημόσιου χρέους γίνεται πλέον συνώνυμη με τη ρήξη και έξοδο από την ΕΕ καθώς ενώ το 2010 το χρέος αφορούσε κατά 80% ιδιωτικούς φορείς όπως τράπεζες, σήμερα κατά 76 % είναι χρέος σε θεσμούς και κράτη της ΕΕ.
- Η άρνηση των ιδιωτικοποιήσεων αποτελεί εξ αντικειμένου ανατροπή της λεγόμενης πολιτικής «απελευθέρωσης» της αγοράς που επιτελικά έχει σχεδιάσει η ΕΕ.
- Το έγκλημα των δολοφονικών λογαριασμών ενέργειας -πριν ακόμη από τη Ρωσική εισβολή στην Ουκρανία- δημιουργήθηκε με την οργάνωση του Χρηματιστήριου Ενέργειας που έστησε η ΕΕ.
- Η έκρηξη της ακρίβειας, απογειώθηκε με τη επιλογή της ΕΕ να αποτελέσει συμπολεμιστή τω ΗΠΑ αλλά και θλιβερό πελάτη τους στο αμερικάνικο υγροποιημένο αέριο.
- Από το τέλος του 2023 τελειώνει η «Ρήτρα διαφυγής» και επανέρχονται οι μνημονιακές δημοσιονομικές δεσμεύσεις. Μόνο ο στόχος για μετάβαση από -1.7% έλλειμμα σε 2% πρωτογενές πλεόνασμα, σημαίνει αφαίμαξη από την κοινωνία 7-9 δις μέσα σε μία χρονιά.

Στις συνθήκες αυτές, είναι ακατανόητη για μας η αφωνία και μη πρόταξη των πολιτικών στόχων για ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ (ΚΚΕ) και πολύ περισσότερο η αυταπάτη ότι θα λυθούν όλα στο πλαίσιο της ΕΕ και της ΕΚΤ (Βαρουφάκης)

Γ. Επίσης, πότε αν όχι σήμερα, πρέπει να τεθεί το ζήτημα της εξόδου από το ΝΑΤΟ, της απομάκρυνσης των βάσεων και η ακύρωση τόσο των εξοπλιστικών προγραμμάτων στο πλαίσιο του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού, όσο και οι συμμαχίες θανάτου της Ελλάδας με ΗΠΑ, Αίγυπτο, Ισραήλ με στόχο μεταξύ των άλλων της εξορύξεις στις διεθνείς θάλασσες που θέλουν να κομματιάσουν στις λεγόμενες ΑΟΖ;

Φίλοι/ες

Η ρήξη για μας έχει παράλληλα και **πολιτικό «ονοματεπώνυμο».**

Δεν αφορά μονοδιάστατα το Μητσοτάκη, αλλά τους πολιτικούς εκπροσώπους και υλοποιητές αυτής της πολιτικής.

Έχει λοιπόν πολιτικό χρώμα η ρήξη:

- με χοντρό **«Μαύρο» στη «δεύτερη εντολή» που ζητά η ΝΔ,**

- με «κόκκινη κάρτα» στη **«δεύτερη ευκαιρία» σε κυβέρνηση αστικής διαχείρισης του ΣΥΡΙΖΑ,**
- με «Μαύρο» στο **δίπορτο κυβερνητικό μπαλαντέρ ΠΑΣΟΚ,**
- **αλλά και με βαριά καταδίκη στους ακροδεξιούς** «χριστέμπορους» της «Ελληνικής Λύσης» και των λοιπών φασιστικών καθαρμάτων

Ρήξη για την ανατροπή λοιπόν, αλλά ανατροπή σε ποια κατεύθυνση και με ποια προοπτική;

Πολλοί θεωρούν περιττό αυτό το ερώτημα αντιτείνοντας πως τα προβλήματα «δεν έχουν χρώμα», ειδικά τα «άμεσα».

Βεβαίως και δεν έχουν χρώμα. Όμως τόσο οι αιτίες τους όσο και οι απαντήσεις σε αυτά, έχουν σαφές ταξικό χρώμα.

Είναι η γνωστή και δυστυχώς κυρίαρχη λογική στην αριστερά: «ας ενωθούμε πάνω σε ένα ελάχιστο πρόγραμμα που συμφωνούμε, για να πετύχουμε κάποια πράγματα και άμεσα, ιδανικά μέσω μιας κυβέρνησης και βλέπουμε». Και ενόσω υπόσχονταν τα «λίγα και στο χέρι» οι «αριστερές» κυβερνήσεις που υπηρετούσαν δήθεν αυτό, στην πράξη έπρατταν τα «πολλά και τα μεγάλα», σύμφωνα με τα συμφέροντα της αστικής τάξης.

Στην πραγματικότητα λοιπόν με αυτή τη γραμμή του «κυβερνήσιμου» ρεφορμισμού, συμβαίνει μια διπλή μετατόπιση προς τα δεξιά:

Από τη μια στο επίπεδο του αστικού πολιτικού συστήματος, να γίνεται κέντρο η ακροδεξιά με εμβληματικό παράδειγμα τη Μελόνι στην Ιταλία. Σε συνθήκες ακριβώς όπου «αριστερά», «κεντροαριστερά» και «ευρωπαϊστές» έβαζαν μαζί δάχτυλο στο μέλι και εφάρμοζαν νεοφιλελεύθερες πολιτικές, έφτιαχναν χώρο για την ακροδεξιά κάλπικη «αντισυστημικότητα».

Και από την άλλη, υπαρκτές δυνάμεις της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς να εγκαταλείπουν κάθε φιλοδοξία ανεξάρτητης συγκρότησης από τις διαφορετικές όψεις της στικής πολιτικής και να στριμώχνονται στην ουρά της σοσιαλδημοκρατίας τύπου Μελανσόν, Λούλα, Σάντερς με καταστροφικά αποτελέσματα.

Η **ανατροπή** για την οποία μάχεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, συμπυκνώνεται σε μια πολιτική που θα ασκείται με βάση τα συμφέροντα των εργαζομένων, των ανέργων και των φτωχών.

Είναι αλήθεια ότι εμείς μαζί με το «αυξήσεις τώρα» βάζουμε και το «μπορείτε να τα πάρετε από τα καπιταλιστικά κέρδη». Μαζί με το «λεφτά για την υγεία», βάζουμε και το «όχι λεφτά για rafale και πολεμικές δαπάνες».

Η απάντηση στα προβλήματα δεν είναι ούτε η ανάθεση σε «αριστερές» κυβερνήσεις διαχείρισης της αστικής πολιτικής όπως πλασάρει ο ΣΥΡΙΖΑ, ούτε σε αποφυγή των στόχων ανατροπής στο όνομα του σοσιαλισμού, όπως κάνει το ΚΚΕ, κατά το σχήμα «φλας αριστερά, για να στρίψουμε δεξιά» με τελευταία εκδοχή την τοποθέτηση στο θέμα των ιδιωτικοποιήσεων με το απαράδεκτο σχήμα «τι δημόσιο, τι ιδιωτικό, αφού έχουμε καπιταλισμό»

Η πραγματική ανατροπή βασίζεται σε αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης και αντεπίθεσης που δε θα περιορίζεται σε «ρήξεις χωρίς ρήξη» σύμφωνα με τις γνώριμες λεκτικές πιρουέτες του ΜΕΡΑ25 και άλλων.

> Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει να συνδυάζει σταθερά τον αγώνα ενάντια στον εκάστοτε κυβερνητικό διαχειριστή της αντεργατικής πολιτικής, με την ταυτόχρονη αντιπαράθεση συνολικά στον αστικό διπολισμό

Αγαπητοί φίλοι/ες

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παρεμβαίνει στην πολιτική διαπάλη και στις εκλογές, με διακριτά πολιτικά χαρακτηριστικά, παίρνοντας υπόψη ότι είμαστε αντιμέτωποι με ένα φονικό καπιταλισμό σε πολυκρίση ή μονιμοκρίση, που είναι έτοιμος για τις πιο αποκρουστικές μορφές κοινωνικού ή στρατιωτικού πολέμου. Έτσι λοιπόν:

Η κριτική μας στην υπάρχουσα κατάσταση και η προοπτική ανατροπής της, θεμελιώνεται **με όρους εργατικής πολιτικής.** Με βάση τα συμφέροντα των εκατομμυρίων εργαζομένων, ανέργων, αγροτών, συνταξιούχων και φτωχών. Αυτό είναι το «μέτρο» το δικό μας, είτε μιλάμε για την οικονομία και την ΕΕ, είτε μιλάμε για τον πόλεμο και τη δημοκρατία. Άλλοι μιλούν για τη «μεσαία τάξη», τη «χώρα» αόριστα κλπ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προβάλλει την ανάγκη **ανατρεπτικής εργατικής αντιπολίτευσης.** Κάτι σαν αυτό το μεγαλειώδες κίνημα και σύγκρουση που βλέπουμε αυτές τις μέρες στη Γαλλία. Οι «λόγοι» στα κοινοβουλευτικά έδρανα, οι πασαρέλες βουλευτών και υπουργών σε εθιμοτυπικές και προβλέψιμες σαν τις γιορτές κινητοποιήσεις της ΓΣΕΕ, οι διαδηλώσεις

επετειακής πολιτικής διαμαρτυρίας, με στόχο απλά «να βγάλει ο κόσμος συμπεράσματα», εξασφαλίζουν ίσως εκλογική πελατεία, όχι όμως την ισχύ που δίνουν οι απεργιακές μάχες με συνέχεια, οι καταλήψεις, το σπάσιμο των απαγορεύσεων.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει να συνδυάζει σταθερά τον αγώνα ενάντια στον εκάστοτε κυβερνητικό διαχειριστή της αντεργατικής πολιτικής, με την **ταυτόχρονη αντιπαράθεση συνολικά στον αστικό διπολισμό.** Η «αποτελεσματικότητα» της αστικής πολιτικής δεν κρίνεται μόνο από την «επιτυχία» του κόμματος που κυβερνά (πχ ΝΔ), αλλά και από την ικανότητα της αστικής, συναινετικής αντιπολίτευσης (πχ ΣΥΡΙΖΑ) να εγκλωβίζει σε «ήρεμα νερά» τη δυσαρέσκεια.

Για αυτό λοιπόν εμείς σήμερα μιλάμε για την ανατροπή της δολοφονικής κυβέρνησης της ΝΔ από τα κάτω με λαϊκούς αγώνας, αλλά και ενάντια στην συναίνεση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ και την ακροδεξιά Ελληνική Λύση, δηλαδή το αστικό πολιτικό σύστημα στο σύνολό του.

Η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά τέλος, προβάλλει την **ανάγκη μιας νέας απελευθερωτικής κομμουνιστικής προοπτικής.** Δεν περιορίζεται σε κριτική της σημερινής καπιταλιστικής πραγματικότητας, αναζητώντας μόνο εφήμερες καταχτήσεις, παρά το γεγονός ότι οι αγωνιστές και αγωνίστριές της είναι παρόντες σε κάθε μάχη. Η απάντηση στο φονικό, ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας, διεκδικεί την απελευθέρωση της εργασίας από τα εκμεταλλευτικά δεσμά του κεφαλαίου, την αναγέννηση του συνόλου των κοινωνικών σχέσεων σε ρήξη με την εμπορευματοποίησή τους, την παγκόσμια ειρήνη και αλληλεγγύη των λαών, ενάντια στην κρεατομηχανή του πολέμου, την αρμονική σχέση ανθρώπου και φύσης με αγώνα ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή.

Συνοψίζοντας: Τα αστικά κόμματα τους έχει πιάσει κρύος ιδρώτας μπας και εμφανιστεί «αντισυστημικό ρεύμα».

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το επιδιώκει ανοιχτά και μάλιστα στοχεύοντας να σημαδεύει αυτή η αντισυστημική τάση τον φονικό καπιταλισμό της εποχής μας από θέσεις εργατικής πολιτικής και σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής και σε αυτή τη βάση διεκδικούμε στήριξη και ψήφο στις εκλογές.

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Πηγή: ΠΡΙΝ